

ГИЛИЕМ ДЕ МОНТАНЯГОЛ НЕ СА УСПЕЛИ ВСИЧКО ЧАК...

Превод от окситански: Симеон Хаджикосев, 1990

chitanka.info

*Не са успели всичко чак
първите трубадури на света,
не са те довъзпели любовта
от времената стари и добри,
че да не можем да подхванем песента,
възславата на доблестта,
с мелодия, в която истина гори.
Щом може да се каже само нещо ново,
не ще си инак трубадур голям
и песните ти няма да са — срам —
прекрасен образец на ново слово.*

*Когато съчиняват пак,
новаците в словесността,
така възпяват любовта,
че словото им ново не искри,
но щом магистри славят обичта,
разбираш, че изкусността
от нищо чудото ще сътвори;
че ново не е чутото отново,
а неизреченото още, знам,
тъй мен Амор възпитал ме е сам
и неизпято е в мен готово.*

*На мен рефренът ми е драг,
когато си помисля за честта,
която ми донася любовта,
и мисля, че разглезен съм дори
от тази, що прославям в песента,
а тя блести с такава красота,
на цвят подобна, росен от зори,
и вярата поправя ме сурово —
от небесата слязла е насам,
небесно същество е тя невям,
небесен чар сроди я с благослова.*

*Ала жените губят такт
и твърде често правят глупостта —
понякога обсъждат любовта
и, току-виж, се спорят разгори,
та щом любимият, роб на честта,
е връх на добродетелта,
от чакане тя ще го умори.
Но старост не обича времето ни ново,
та затова и аз ще бъда прям —
не виждам смисъл в срок такъв голям:
и споделената любов е здравословна.*

*На себе си е враг
жената, предпочела грубостта,
когато мъж ѝ проси милостта,
а тя се дразни, гневно го кори,
готова да му смаже гордостта,
наместо да осъди подлостта
на грешника, увлечен в тез игри.
Но и жени такива има, честно слово,
така изпечени в греха голям,
че любовта им носи само срам,
щом с милостта са скарани отново.*

*Обичам пак и пак
една жена без укор в любовта,
защото не познава подлостта
и гордостта ми лесно се смири,
та, мисля, тя е връх на прелестта
и първа е — без спор — по красота,
та най-подир Амор ме покори.
Любовник фин не търси наготово,
негодник си навлича само срам,
към най-добрите води пътят прям,
кълни в тях доблест, милост, чувство ново.*

*O, Есклармона, вие На Гия^[1] сте отново,
но всяко ваше име изпълва ме със плам
и който изрече го, ще се опази, знам,
от злото на деня чрез приказното слово.*

[1] Това е един от редките случаи на разкриване на „сеняла“ в самата творба. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.